

VITTORIO SIMONELLI: ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Βάλλεται επιτηδείως και εξακολουθηματικώς από ορισμένους στην Ελλάδα (και διεθνώς) η Ορθοδοξία. Όχι μόνο η αλήθεια της πίστεως στον Τριαδικό Θεό και η κατά χάριν του Αγίου Πνεύματος αποστολή των Ορθοδόξων Κληρικών (ανεξαρτήτως των αδυναμιών τους ως ανθρώπων) αλλά και το εθνικό-κοινωνικό έργο της Ορθοδοξίας και, ειδικότερα, η μεγίστη συμβολή της στην διατήρηση της εθνικής-κοινωνικής ταυτότητας και συνοχής μας, στην διατήρηση των ριζών μας (εθνικών, γλωσσικών, πολιτιστικών), στην προάσπιση της Ελευθερίας μας. Υποτιμώντας τον σύνδεσμο Ορθοδοξίας και Ελληνισμού απαιτούν, μεταξύ των άλλων, την αφαίρεση από την Σημαία μας του Σταυρού, ο οποίος υποδηλοί, πέραν της πίστεως της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού στον Χριστό, και τον άρρηκτο διαχρονικό δεσμό Ορθοδοξίας και Ελληνισμού, δεσμό εν τοις πράγμασι, ακόμη και για τους μη πιστεύοντες στον Χριστό.

Για το ζήτημα αυτό, του δεσμού Ορθοδοξίας και Ελληνισμού, πλέον αντικειμενικοί παρατηρητές είναι, ασφαλώς, τρίτα πρόσωπα (μη Ορθόδοξοι-μη Έλληνες), εφ' όσον βεβαίως είναι καλοπροαίρετα. Τέτοια μαρτυρία, μη αμφισβητούμενη κατά την αξιοπιστία της, αντικειμενική και αξιόπιστη, είναι η μαρτυρία του Ιταλού Vittorio Simonelli. Ο Vittorio Simonelli (γεννηθείς το 1860), καθηγητής της Γεωλογίας και Παλαιοντολογίας του Πανεπιστημίου της Πίζας, βρέθηκε στην υπόδουλη ακόμη Κρήτη του 1893, υπό την ως άνω επιστημονική του ιδιότητα και επικεφαλής μιας επιστημονικής επιτροπής για γεωλογικές και παλαιοντολογικές έρευνες. Στο βιβλίο του, με τον τίτλο CANDIA, μεταφρασθέν στα Ελληνικά (εκδόσεις Γ,Π, Εκκεκάκης-Ρέθυμνο 1996), αναφερόμενο στην κατά το έτος 1893 περιήγησή του στην Κρήτη (κεντρικό και δυτικό τμήμα της) για τον ανωτέρω επιστημονικό σκοπό, διαβάζουμε στις σελίδες 61 έως 63 της ελληνικής εκδόσεώς του τα εξής: ...Μέσα στις παραδόσεις της Θρησκείας, στο πνεύμα συλλογικότητας για την υπεράσπιση της κοινότητας... ο ορθόδοξος κλήρος βρίσκει τον τρόπο να τονώσει τη μαχητικότητα. Θα έλεγα ότι ο κλήρος [γενικά] βρίσκει πάντοτε το μαγικό νερό της νεότητας που προστατεύει τα πολιτικά και θρησκευτικά ιδανικά από τον εκφυλισμό που προκαλεί ο χρόνος, ενώ ο ίδιος καταφέρνει μ' αυτό να παραμείνει ακούραστα στη θέση του φρουρού και θεματοφύλακα των ιδανικών. Μπορεί έτσι να ρίξει την ακαταμάχητη ευφράδεια, αυτή που δίνει η πίστη, στη μάχη της προπαγάνδας, να επιβληθεί στις διαπραγματεύσεις με τις εύστοχες προτάσεις, τις δουλεμένες για καιρό και, τέλος, μπορεί σε περιόδους ένοπλου αγώνα να μεταδίδει στα πλήθη τον ενθουσιασμό... Θα μπορούσε να διατηρηθεί άσβηστη μια ιερή φλόγα χωρίς τη συμβολή των παπάδων; Αν κρίνει κανείς από την ιστορία της Κρήτης, όχι. Ολόκληρα χωριά άλλαζαν πίστη... και προσχωρούσαν ομαδικά στη θρησκεία του Μωάμεθ, η οποία τους εξασφάλιζε ήσυχη ζωή, χωρίς να είναι υπερβολικά πιεστική, σε βαθμό ασυμβίβαστο με την ιδιοσυγκρασία των κατοίκων του νησιού. Ξέρουμε από τους περιηγητές Chevalier, Tournefort και Pococke ότι τον προηγούμενο αιώνα οι Τούρκοι της Κρήτης ήταν όλοι σχεδόν χριστιανοί αποστάτες ή γιοί αποστατών. Και ότι ήταν κακοί μωαμεθανοί που ακολουθούσαν το κοράνι μόνο ως προς την πολυγαμία,

ενώ εξακολουθούσαν να είναι έκφυλοι και μέθυσοι... Και αν η αποστασία δεν ήταν γενική, αυτό οφείλετο στο ότι ο ορθόδοξος κλήρος κατάφερε να ορθώσει ένα ακλόνητο φράγμα στο ρεύμα που οδηγούσε στα τζαμιά, με υλικά τις παραδόσεις, τις ελπίδες, τα ενδιαφέροντα και τα ιδανικά της φυλής. Κατάφερε τον άγριο και αμόρφωτο όχλο, ένα οργανισμό δηλαδή πρωτόγονο, να τον μπολιάσει με έναν πατριωτισμό στο όνομα του Θεού και μια ευλάβεια θρησκευτική στο όνομα της Πατρίδας. Αυτός ο συνδυασμός, που θέλει τα άτομα να αλληλοϋπηρετούνται και να καταπολεμούν τα κακά τους ένστικτα, θωράκισε τον πρωτόγονο αυτό οργανισμό και μπόρεσε έτσι η Κρήτη, διατηρώντας τις ρίζες, την πίστη και τη γλώσσα της, να δίνει κάθε τόσο θέματα για την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, με τις επαναστάσεις της που θυμίζουν εποποιίες...».

Αξίζει να μελετηθεί προσεκτικά το εν λόγω βιβλίο, περιέχον πολύτιμες πληροφορίες για την τουρκοκρατούμενη Κρήτη, για τον χαρακτήρα, τα έθιμα και τις αξίες των Κρητών. Μας διαβεβαιώνει επιπροσθέτως, κατά τεκμηριωμένο τρόπο (στις ανωτέρω σελίδες του και παρεμπιπτόντως στις λοιπές), για τον άρρηκτο δεσμό Ορθοδοξίας και Ελληνισμού. Άλλωστε, λογικώς δεν είναι δυνατόν να μην είναι άρρηκτος ο δεσμός αυτός, εφ' όσον η Ορθόδοξη Εκκλησία μεριμνά, κατά μίμηση του Θεού, και για τα επίγεια, τις επίγειες πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες (σε ατομικό αλλά και εθνικό-κοινωνικό επίπεδο), ιδίως δε για το μέγιστο αγαθό –την μέγιστη ανάγκη –της Ελευθερίας, του Αυτεξουσίου, με το οποίο αγαθό πλάσθηκαν οι άνθρωποι, συνακολουθώντας και τα έθνη τους, κατ' εικόνα Θεού, και το οποίο αγαθό είναι για τον Ελληνισμό το μέγιστο διαχρονικώς ζητούμενο. Η Ορθόδοξη Εκκλησία τα μέγιστα συνέβαλε, και εξακολουθεί να συμβάλλει, στην εθνική-κοινωνική ελευθερία των Ελλήνων, που εντονότατα διακυβεύεται στις μέρες μας.

Γιάννης Μαρκάκης